

Unchained Melody

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Phải, tất cả rồi sẽ qua thôi... Với Chi, với Eric, với mọi nỗi đau đớn hay tuyệt vọng... Tất cả, rồi sẽ qua thôi...

Eric mở tung cửa sổ. Những cơn gió lạnh mang theo từng cánh tuyết chấp chới sa vào lòng bàn tay. London ít khi có tuyết. Anh xòe năm đầu ngón tay đang dần quen với cái lạnh ra, đuổi theo làn tuyết đang cùng gió nhảy múa. Cái máy nghe nhạc tấu về từ một tiệm đồ cũ xoay tròn, xoay tròn. Unchained melody dịu dặt hòa cùng vũ điệu hoa tuyết ngoài trời:

“Oh, my love, my darling, I’ve hungered for your touch a long, lonely time. Time goes by so slowly and time can do so much. Are you still mine?”

Khóe môi Eric tự động nhếch lên thành một nụ cười buồn. Lòng bàn tay lạnh cóng ngập những bông tuyết trắng. Từ khung cửa sổ đối diện, một chiếc máy bay giấy loạng choạng bay đến, xuyên qua màn tuyết, rơi xuống dưới chân anh.

“Unchained melody lúc nửa đêm? Vặn to lên chút xíu, Chi cũng muốn nghe”

Eric ngược mắt khỏi tờ giấy, mỉm cười với cô gái mặc bộ đồ ngủ màu xanh biển, đang xõa mái tóc đen dài ngang eo ướt sũng ra để sấy khô ở khung cửa sổ đối diện. Chi cũng mỉm cười nhìn lại anh, đôi mắt to ánh lên một nụ cười.

Chiếc máy bay lại lao trở về điểm xuất phát.

“Chúng ta sẽ bị kiện đấy”

“No problem!”

“Không là không mà. Để mai đi. Mai Chi chỉ cần về sớm hơn hôm nay một tiếng là được”

“Ngay bây giờ đi mà. Please!!!”

Chiếc máy bay giấy cứ lao qua lao lại...

Tuyết vẫn bay chấp chới giữa hai khung cửa...

Unchained melody vẫn da diết đầy ám ảnh...

” ... I need your love.I need your love.God speeds your love to me...”

Chi học quản trị kinh doanh – ngành học chẳng phải quá nặng nhọc nhưng cũng không phải thuộc dạng nhẹ nhàng thanh thơi. Ban ngày đi học, đi làm thêm, tối lại lang thang cùng ban nhạc đường phố của mình, với cây guitar trên vai và giọng hát mộc là lạ, lê la hết tụ điểm này đến tụ điểm khác. Vì lẽ đó, chẳng mấy khi Chi có mặt ở nhà trước nửa đêm.

Căn nhà này, Chi mới chuyển đến được gần một tháng, sau khi chia tay với người bạn trai đã quen nhau hai năm có lẻ. Với giờ giấc sinh hoạt bất bình thường của mình, Chi chẳng quen biết một hàng xóm nào. Khi họ chưa mở mắt, cô đã rời đi. Khi cô về, họ đều đóng cửa yên giấc trên giường.

Nhưng Eric là một ngoại lệ.

Đêm đầu tiên dọn tới, mười hai giờ đêm, khi Chi mệt nhoài lê xác từ phòng tắm ra, đang tính mặc kệ mái tóc ướt sũng mà nhảy bổ lên giường ngủ thì chợt nghe văng vẳng một thanh âm mơ hồ. Cô tò mò nghiêng đầu lắng tai nghe.

Đó là âm nhạc. Dù không biết là ca khúc nào, nhưng Chi đã nhận ra, âm thanh đó chính là âm nhạc. Da diết và khắc khoải. Âm thanh yếu ớt luồn qua làn gió, qua những chớp cửa sổ đóng kín, khe khẽ vẳng đến tai Chi.

Cô đứng dậy, mở tung cánh cửa sổ bên hông nhà.

Đó là lần đầu tiên Chi nhận ra, căn nhà bên cạnh, chỉ cách nhà cô đang ở một mét, vừa hay cũng có một khung cửa sổ ở vị trí đối diện với cánh cửa sổ phòng Chi. Bên ô cửa ấy, một chàng trai da trắng, mái tóc vàng rực như màu nắng thiên đường đang chống tay lên cằm, hướng đôi mắt thẳng về phía ô cửa sổ phòng Chi đang ở. Đằng sau cậu, thấp thoáng một dàn đĩa cổ đang xoay tròn. Unchained melody dịu dàng bao phủ bầu không khí.

Chàng trai sau giây phút sững người vì cánh cửa sổ đột nhiên bật mở, nhìn Chi và mỉm cười thay lời chào hỏi.

Đó là lần đầu tiên Chi gặp cậu ấy.

Nhưng tại sao, Chi lại cảm thấy cô nhất định đã gặp cậu ở đâu đó trước đây?

Và tại sao, trong giây phút cậu ấy mỉm cười chào cô, Chi lại thấy trái tim mình bỗng nhiên đập nhanh đến nghẹt thở?

Chi xé một tờ giấy trắng, viết vào đấy: “Nice to meet you. I’m Chi. I’m Vietnamese” rồi gấp máy bay, nhắm hướng khung cửa sổ đối diện phóng đến.

Một phút sau, máy bay quay trở lại, chở theo một thông điệp viết bằng nét chữ nghiêng nghiêng, cứng cỏi: “Chào Chi. Cứ gọi mình là Eric nhé”. Cậu nói rất rõ ràng, rất ngắn gọn, và... bằng tiếng Việt.

Eric bước xuống phố, khóa cửa. Trời hôm nay vẫn lạnh, và vẫn có tuyết. Những bông tuyết bé xíu, chơi vơi...

Bước chân vô định đưa Eric lướt qua biển người tấp nập, và vô tình lạc tới trước một quán rượu nhỏ. Chẳng nghĩ đến giây thứ hai, anh phải nhẹ hạt tuyết bám trên vai áo, nhẹ nhàng bước vào bên trong.

Ánh đèn dịu dịu phủ một luồng hơi ấm áp lên khuôn mặt anh. Bước tới quầy, Eric gọi một cốc Rum. Hòa vào hơi rượu và làn khói thuốc lá phả ra từ những kẻ xung quanh, anh nghe thấy tiếng đàn guitar cùng một giọng nữ trầm là lạ. “September Rain” acoustic và thể hiện bởi giọng nữ? Eric bỗng cảm thấy có một chút hứng thú, anh đưa mắt tìm người con gái đang chơi đàn trong một góc tối mờ mờ.

Đó là Chi.

Eric không mấy ngạc nhiên về việc thấy Chi ở nơi này. Có lẽ đây chỉ là một trong số một danh sách những công việc làm thêm dài dằng dặc của Chi. Anh chỉ ngạc nhiên bởi sự trùng hợp lạ lùng của số phận...

Lần đầu tiên gặp nhau, những đêm một mình nghe Unchained melody, và cả đêm nay nữa... tâm trạng anh đều rất tệ, vô cùng tệ. Và y như rằng, Chi sẽ

xuất hiện.

Eric biết Chi đã nhận ra mình khi cô ngẩng đầu lên. Con mắt Chi lướt qua anh chừng một giây rồi lại cúi xuống phím đàn. Cô không cười, cũng không gật đầu chào hỏi, nhưng khi September rain kết thúc, Chi nhẹ nhàng chuyển sang Unchained melody.

“...Lonely rivers flow to the sea, to the sea, to the open arms of the sea. Lonely rivers sigh, wait for me, wait for me. I'll be coming home, wait for me...”

Những mảnh vụn kí ức tan hoang và rướm máu trong lòng Eric bỗng nhiên trỗi dậy. Anh cảm thấy có gì đó đang trào lên từ sâu thẳm trái tim – cái thứ cảm giác đáng ghét mà alcohol cũng không thể nào trấn áp được. Rượu Rum đắng chát nghẹn lại nơi vòm họng. Eric đứng dậy trả tiền rồi nhanh chóng rời khỏi quán. Cốc rượu còn gần một nửa phản chiếu ánh đèn vàng ảm đạm qua làn thủy tinh đục đục. Tiếng guitar bất chợt lờ một nhịp ở phía sau lưng...

Eric hòa vào dòng người trôi nổi trên đường. Tuyết chấp chới rơi trong những đợt gió lồng lộng từ sông Thames ào tới. Một lúc sau, anh nghe thấy tiếng Chi ở phía sau lưng:

- Eric, đợi đã, đợi tớ với...

Anh quay đầu lại nhìn. Chi vừa xốc lại cây guitar đeo trên lưng vừa lao bổ đến trên đôi giày lông cao cổ. Mái tóc đen nhánh xộc xệch bung khỏi dây buộc, sóng sánh hai bên vai, li ti những bông tuyết trắng. Cô dừng lại trước mặt anh, cúi người chống tay vào đầu gối, thở dốc:

- Mấy người chân dài như cậu... sao mà đi nhanh thế...

- Chi, xin lỗi... Lúc nãy tớ...

Chi ngẩng lên nhìn đôi mắt đỏ hoe của Eric, rồi nở một nụ cười ấm áp, thân thiết vỗ vỗ vai anh:

- Cậu có tâm sự gì à, cứ nói với tớ đi, tớ...

Câu nói của Chi bị ngừng lại đột ngột, bởi Eric đã bất thần choàng tay ôm lấy

vai cô. Mái tóc vàng của anh cọ vào gò má Chi. Hơi thở của anh phả lên vai áo khoác của Chi:

- Xin lỗi, nhưng chỉ lần này thôi, cho tớ mượn vai cậu một lúc, được không?

Hoa tuyết vẫn bay.

Bầu trời đêm London vẫn ngập trong ánh sáng hư ảo của đèn điện.

Sông Thames vẫn lồng lộng gió.

Và Eric đang cúi đầu, lặng lẽ khóc trên vai cô...

Chi chưa từng hỏi Eric tại sao cậu lại biết tiếng Việt.

Chi cũng chưa từng băn khoăn việc cậu ấy hay mở cửa sổ để nghe chỉ mỗi một ca khúc Unchained melody lúc nửa đêm.

Cả việc tối hôm ấy, Eric đau khổ và câm lặng, gục đầu vào vai cô để khóc, Chi cũng chưa từng nhắc lại.

Ai cũng có quá khứ của mình, và ai cũng có những cảm xúc không muốn phơi bày ra cùng người khác. Chi cũng từng đau khổ lắm chứ, khi Max – người bạn trai đã song hành cùng cô hơn hai năm phản bội lại tình yêu của hai người. Nhưng, như một nhánh cỏ hoang dại, sau tất cả những đau đớn đó, Chi vẫn lại tiếp tục vươn lên cao hơn, tiếp tục sống như tổn thương ngày hôm qua chưa từng xảy đến.

Chi vẫn tự nhủ với mình: rồi tất cả sẽ qua thôi... Với cô, với Eric, với bất cứ ai từng đau khổ...

Cuộc sống của Chi và Eric vẫn đều đặn cứ thế trôi, như chưa từng có đêm hôm ấy...

Cho đến một ngày...

...Chiếc máy bay theo tay Chi lao đến khung cửa sổ Phòng Eric: “Eric, thanks God, máy tính tớ hỏng rồi. Tớ qua mượn máy cậu được không?”

Đáp lại, Eric mỉm cười giơ ngón tay cái lên.

Năm phút sau, Chi có mặt trong căn phòng cực kì ngăn nắp của Eric. Trong lúc chờ cậu ấy khởi động laptop, Chi nhặt đĩa nhạc trên giá, đặt vào chiếc máy phát cổ. Unchained melody dịu dàng bao trùm lên hai người.

- Cậu không có đĩa nhạc nào khác ngoài Unchained melody à?

Eric nhún vai, cười hiền lành:

- Chi làm gì cứ tự nhiên. Tớ xuống bếp pha cà phê.

Eric đi xuống dưới cầu thang, Chi cũng bước đến bên máy tính. Vốn dĩ chỉ định download mấy file tài liệu quan trọng cô bạn cùng lớp gửi rồi đem đi in, nhưng Chi lại lỡ tay nhấp nhầm vào một thư mục trên desktop. Trước khi Chi kịp định thần lại, một loạt ảnh đã hiện ra.

Kia là một chàng trai Việt Nam mảnh khảnh, mái tóc đen và đôi mắt sáng, áo sơ mi trắng, nụ cười rạng rỡ. Kia chính là khung cửa sổ phòng hiện Chi đang ở, chàng trai người Việt đó đang đứng trong đấy, giơ tay vẫy về phía đối diện, phía sau anh ta là chiếc máy chơi nhạc kiểu cổ đang phát nhạc, góc chụp ảnh này chắc chắn là từ cửa sổ phòng Eric, Chi thậm chí còn cảm nhận được chắc chắn bài hát đang được chơi trong bức ảnh đó phải là Unchained melody! Còn kia là Eric và anh chàng đó, ôm vai nhau thân thiết trên cầu lộng gió, phía xa xa, London eyes nổi bật trên nền trời xanh thẳm. Còn kia, cũng là Eric và chàng trai đó, tay trong tay, mặt kề mặt, họ đang... hôn nhau...

Unchained melody quay cuồng trong tai Chi...

” ... I need your love.I need your love.God speeds your love to me...”

Chi bỗng thấy đôi chân mình mất hết cảm giác.

- Vậy là cậu đã biết rồi...

Cùng với lúc nghe thấy giọng nói từ phía sau truyền đến, Chi chậm chậm quay chiếc cổ cứng ngắc tưởng như đã hóa đá của mình lại. Eric đứng tựa lưng vào cửa, nở một nụ cười mà Chi không thể nào đọc nổi cảm xúc trong

đó. Đau đớn? Nhẹ nhõm? Xót xa? Mệt mỏi? Tuyệt vọng? Hai tách cà phê trên tay cậu cuộn lên một làn khói trắng đục mỏng manh.

Eric đặt cà phê xuống mặt bàn, bước lại cạnh cửa sổ. Đôi mắt đăm đăm nhìn vào khoảng trống một mét giữa hai khung cửa sổ.

Im lặng hồi lâu.

Cuối cùng, Eric lên tiếng, giọng yếu ớt vô cùng:

- Cậu ấy... mất rồi... Trước khi Chi dọn tới một tháng...

Chi nở một nụ cười buồn. Thực lòng mà nói, lúc này, Chi đang rối bời. Cô muốn khóc. Cô muốn gào. Cô muốn bỏ chạy.

Vì cô đã thích Eric, thích lâu lắm rồi, thích từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy...

Nhưng cô lại chỉ ngồi yên trên ghế, nhìn cậu ấy cô độc và mệt mỏi đứng bên khung cửa sổ...

Ông trời thích trêu ngươi. Ông ta đang đùa cợt cả cô và Eric sao?

Chi thở dài một tiếng, chẳng biết sức mạnh từ đâu ủa tới giúp cô nhẹ nhàng đứng lên, tới bên cửa sổ. Chi đứng sau lưng Eric, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy anh, áp gò má đang ướt đầm nước lên lưng áo len ấm áp của anh, giọng nói ướt mềm, nhưng rành mạch:

- Không sao đâu, Eric, rồi tất cả sẽ qua thôi...

Gió vẫn thổi.

Máy hát vẫn mãi miết quay tròn.

“Oh, my love, my darling, I’ve hungered for your touch a long, lonely time. Time goes by so slowly and time can do so much. Are you still mine?...”

Phải, tất cả rồi sẽ qua thôi... Với Chi, với Eric, với mọi nỗi đau đớn hay tuyệt vọng... Tất cả, rồi sẽ qua thôi...

Tiêu Dao